

PELIKÁN

„Ja však budem úfať neprestajne a všade
budem šíriť Tvoju chválu.“ Ž 71,14

ČASOPIS RÍMSKOKATOLÍCKYCH FARNOSTÍ LUČENEC

Ročník 4.
Číslo „1“
Apríl 2017

Nenechajme si ukradnúť radosť!

Ako mladí „ľudia z kostola“ sme občas chodili do Tatier. Zraz sme mali pri kostolíku v Dolnom Smokovci a istý dobrovoľný horský sprievodca, horlivý kresťanský laik, ktorý sa venoval mládeži, nás nadchýnal, aby sme sa vydali na nejakú túru. Šli sme plní nadšenia, ale mali sme slabú kondíciu. Pomerne skoro sme sa unavili. Museli sme sa zastaviť a počkať, kým dorazili aj poslední zo skupiny. Dali sme si nejakú horalku a náš sprievodca „ujo Martin“, tak sme ho volali, využil čas a porozprával nám nejaký pozitívny príbeh. Vrchol štítu sa nám zdal byť ešte veľmi vzdialený, ale povzbudení sme kráčali ďalej.

Na „túre“ nášho života sme obklopení mnohými ťažkosťami a počúvame toľko negatívnych zvestí. Ľudia strácajú nádej a radosť zo života. Radovánky pôsobia len načas. Vrchol štítu je alebo veľmi vzdialený alebo je súčasná pozícia ohrozená.

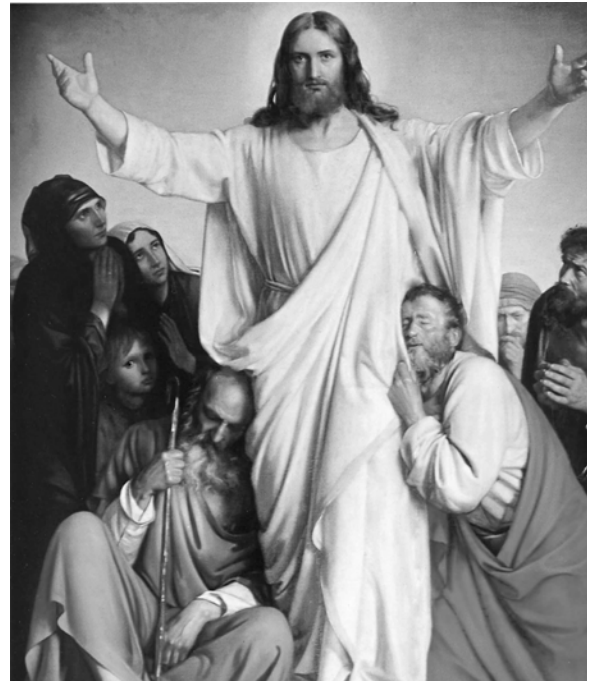
Sme ľud Boží, ktorému boli zvestované veľké veci, len im treba uveriť a to nielen teoreticky, ale i v ťažkostiach dňa na to pamätať. Apoštoli zažili s Kristom pekné chvíle v Galilei. Potom prišli udalosti Jeruzalema. Ženám, ktoré išli smutne k hrobu a našli ho prázdny, anjeli museli povedať: „Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi? Niet ho tu. Vstal z mŕtvych. Spomeňte si, ako vám povedal, keď bol ešte v Galilei: „Syna človeka musia vydať do rúk hriechnych ľudí a ukrižovať, ale on tretieho dňa vstane z mŕtvych“. Tu sa rozpamätali na jeho slová, vrátili sa od hrobu a toto všetko zvestovali Jednástim i všetkým ostatným ... rozprávali to apoštolom. Ale im sa zdali tieto slová ako blúznenie a neverili im“. (por. Lk 24, 5-11).

Aj potom, čo sa o tom presvedčili Peter a Ján, niektorí z učeníkov odchádzajú z Jeruzalema. Ich nádej ostala pochovaná v hrobe. Zmŕtvychvstalý Pán im musel povedať: „Vy nechápaví a ťarbaví srdcom uveriť všetko, čo hovorili proroci! Či nemal Mesiáš toto všetko vytrpieť, a tak vojsť do svojej slávy?“ (Lk 24, 25-26). Aj apoštolom dlho trvalo, kým sa rozpamätali na to, čo im Ježiš hovoril. Preto od nich Kristus žiada, aby sa vrátili do Galilei, na miesta, kde boli nadšení. Vrátil ich do reality viery, aj keď im ešte bol potrebný dar Ducha Svätého.

Veľká noc nám pripomína, že ani v ťažkostiach života nemáme pochovávať nádej v hrobe. Neutekajme do sveta falošných utešení, ktoré v nás vymazávajú spomienku na Božie prisľúbenia, na dni a udalosti, keď sme pocítovali Božiu prítomnosť a jeho pomoc. Aj nám sú adresované slová: „Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi? Niet ho tu. Vstal z mŕtvych.“ (Lk 24.5). Kristovo víťazstvo nad smrťou a zlom nebola jednorazová záležitosť. Nestrácajme pamäť, nedajme sa obráť o nádej, nenechajme si ukradnúť radosť.

Na našej životnej ture nech nás nepovzbudzuje „ujo Martin“, ale ten, ktorý je Cesta, Pravda a Život a ktorý je živý a žijúci. Prajem Vám radosné prežitie Veľkej noci i radosný každý deň!

P. Vincent Zonták, CM

Život je pekný, Pane ...

Daj mi dosť viery, veľmi ťa prosím, Pane,
aby som viac než zime veril jari,
aby som po Veľkom piatku,
veril víťaznej Veľkej noci.

Pretože ty si vstal z mŕtvych, Pane!
A z hrobu vďaka Tebe
vyšiel víťazný ŽIVOT ...

Odteraz ten prameň nikdy nevyschne.
Nový život sa ponúka všetkým,
aby nás navždy znovustvoril,
deti Boha, ktorý nás čaká
v každodenných veľkých nociach,
vo VEČNEJ RADOSTI ...

Áno, Pane, život je pekný,
lebo ho tvoj Otec takým urobil.

Život je pekný,
lebo Ty si nám ho dal znovu,
keď sme ho stratili.

Život je pekný,
lebo je to Tvoj život,
ktorý si obetoval za nás ...

Život je pekný, Pane ...

Michel Quoist

Ne hagyjuk elrabolni az örömiinket!

Még fiatal koromban „mint templombajáró emberek” néha elmentünk a Tátrába. Az alsótátrafüredi (Dolný Smokovec) templomocskánál találkoztunk, s egy önkéntes hegyi kísérő, buzgó laikus keresztény, aki a fiatalokkal foglalkozott, arra buzdított minket, hogy túrázni menjünk. Nagy lelkesedéssel indultunk, de kondíciánk gyenge volt. Viszonylag hamar elfáradtunk. Meg kellett állnunk, s bevárni a csoport utolsó tagjait is. Közben ettünk egy kis édességet, s a vezetőnk „Martin bácsi”, mert így hívtuk, kihasználta az időt, s egy-egy buzdító történetet mesélt nekünk. A hegycsúcs nagyon messzinek tűnt, de a szavaitól fellelkesülve tapostunk tovább.

„Életünk” túrája alatt annyi nehézséggel találkozunk, s olyan sok negatív hír ér bennünket. Az emberek elveszítik a reményt és az életörömiüket. A vigadalmaknak is csak ideig-óráig van hatásuk. A boldogság hegyének teteje vagy nagyon messze van, avagy jelenlegi helyzete veszélybe kerül.

Isten népe vagyunk, akiknek nagy dolgok lettek kinyilatkoztatva, s csak el kell hinni ezeket; de nem elég elméletben, mert a nehéz napokban is erre kell gondolni. Galileában az apostolok Krisztussal szép pillanatokat éltek meg. Aztán a jeruzsálemi történések következtek, amikor az asszonyok szomorúan a sírhoz érve üresen találják azt, s eképp kell szólnia az angyalnak: „Miért kerestek az élőt a halottak között? Nincs itt, feltámadt. Emlékezzetek vissza, mit mondtok nektek, amikor még Galileában járt: 'Az Emberfiának – mondta – a bűnösök kezébe kell kerülnie, fölfeszítik, de harmadnapra feltámad'. Erre eszükbe jutottak e szavai. A sírtól visszatérve mindent hírül adtak a tizenegyznek és a többieknek ... az apostoloknak, de azok üres fecsegésnek tartották és nem hittek nekik” (v.ö. Lk 24, 5-11).

Még aztán is, amikor Péter és János meggyőződtek róla, néhányan a tanítványok közül Jeruzsálemba mennek. Reményük a sírban eltemetve marad. A feltámadt Úr így szól hozzájuk: „Ó, ti balgák, milyen nehezen tudjátok elhinni, amit a próféták jövendöltek. Vajon nem ezeket kellett elszenvnednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?” (v.ö. Lk 24, 25-26). Az apostoloknak sokáig tartott visszaemlékezniük arra, hogy mit is mondott nekik Jézus. Ezért Krisztus arra kéri őket, hogy térjenek vissza Galileába, azokra a helyekre, ahol lelkesek voltak. Visszaküldi őket a valóságos hitükbe, annak ellenére, hogy még szükségük volt a Szentlélek ajándékára.

Húsvét ünnepe azt kell jelentse nekünk, hogy az élet nehézségei ellenére sem szabad reményünket a sírba temetni. Ne szaladjunk a világba hamis menedékeket keresve, amelyek kitörlik bennünk még az emléket is az Isteni ígéreteknek, azokét a napokét és történésekét, amikor Isten jelenlétét és segítségét éreztük. A következő szavak nekünk is szólnak: „Miért kerestek az élőt a halottak között? Nincs itt, feltámadt.” Lk, 24,5). Krisztus győzelme a halál és gonosz fölött nem egyszeri történés volt. Ne veszítsük el az emlékezetünket, na hagyjuk, hogy a reménytől megfosszanak minket, ne hagyjuk elrabolni az örömiinket!

A életutunkon nem „Márton bácsi” fog biztatni, hanem Ó, ki az Út, az Igazság és az Élet, aki élő és mindig élni fog. Kívánom, hogy a húsvéti ünnepeket örömben éljék meg, s örömiüket leljék minden napban!

*p. Vincent Zonták CM
preklad / fordította Kovács Csikány Andrea*

Mary Ward – zakladateľka Congregatio Jesu „Boh má na všetko svoj čas“

Naša rehoľa oslavovala 30. januára 2017 sviatok svojej zakladateľky, Mary Ward. Pri tejto príležitosti Vám chcem priblížiť jej životné snaženie.

Mary Ward, vlastným menom Jane, sa narodila 23. januára 1585 v Mulwithe pri Ripone, v grófstve Yorkshire v severnom Anglicku. V tom čase vládla kráľovná Alžbeta I. a jedinou povolenou cirkvou v Anglicku bola anglikánska štátna cirkev. Každý, kto bol katolíkom

a nechcel sa svojej viery vzdať, bol považovaný za vlastizrado, lebo uznával autoritu pápeža, nie kráľa ako hlavu cirkvi. Mnohí katolíci prišli o majetok, lebo za neprítomnosť na anglikánskych bohoslužbách museli platiť pokutu. Ďalší boli vo vyhnanstve, väzení alebo boli prenasledovaní.

Rodina Mary Ward patrila medzi tie šľachtické rody, ktoré ostali verné katolíckej cirkvi. Ako pätnásťročná pocítila povolanie k rehoľnému životu, túto túžbu však nebolo možné realizovať v Anglicku. Preto vycestovala pod falošným menom do Holandska. V roku 1606 vstúpila k valónskym klariskám v meste Saint-Omer ako laická sestra, neskôr však spoznala, že Boh má s ňou iné plány a po roku založila svoj kláštor klarisiek určený dievčatám anglickej národnosti. Sama tam vstúpila ako novicka. 2. mája 1609 však pochopila, že Boh ju povoláva k niečomu inému. Odcestovala do Anglicka, kde ešte vždy zúriло prenasledovanie katolíkov. Začala pôsobiť ako laická apoštolka. Postupne sa okolo nej zhromaždili rovnako zmýšľajúce spoločníčky. Hľadala medzi jestvujúcimi rehoľami nejaký vzor, podľa ktorého by mohli žiť sestry apoštolcky činné. V roku 1611 sa rozhodla prevziať pravidlá a spôsob Spoločnosti Ježišovej. Nové spoločenstvo sa malo venovať vzdelávaniu a výchove dievčat a podporovaniu kňazskej pastoračnej práce.

Mary Ward cestovala po Európe a zakladala komunity v rôznych krajinách – v Saint-Omer otvorila školu pre Angličanky, takisto aj vo Flandersku, Taliansku, Nemecku a Rakúsko-Uhorsku. Osobnými cestami do Ríma v rokoch 1621-1629 sa Mary Ward usilovala dosiahnuť cirkevné schválenie pre svoj Inštitút. Doba však nebola zrelá pre apoštolské účinkovanie žien, ktoré by žili rehoľný život bez klauzúry. Pápež Urban VIII. bulou Pastoralis Romani Pontificis z 13. januára 1631 rozpustil Inštitút. Rímski cirkevní hodnostári bez vedomia pápeža dali uväzniť Mary Ward pre podozrenie z kacírstva v kláštore angerských klarisiek v Mníchove. Keď sa o jej uväznení dozvedel pápež, ihneď ju rozkázal prepustiť. Po prepustení z väzenia sa Mary Ward rozhodla ísť opäť do Ríma, aby obhájila svoje dielo a dokázala vernosť Cirkvi, čo sa jej aj čiastočne podarilo. Pápež síce bulu neodvolal, ale dovolil Mary a niekoľkým sestrám žiť v Ríme pod cirkevným dohľadom. Zlý zdravotný stav a iné dôvody pohli Mary k odchodu z Ríma v roku 1637. Vrátila sa do Anglicka, kde prežila posledné roky svojho života. Napriek podlomenému zdraviu neprestala pracovať pre rozvoj a obranu Katolíckej cirkvi vo svojej vlasti. Zomrela 30. januára 1645 v Hewarte pri Yorku.

Jej spoločníčky pokračovali v diele napriek veľkým ťažkostiam. Po sedemdesiatich šiestich rokoch ich vytrvalého úsilia a záslužnej práce pápež Klement XI. potvrdil 13. júna 1703 Pravidlá a Stanovy pre Anglické panny. Významnou udalosťou v dejinách Inštitútu bol rok 1909, keď pápež Pius X. rehabilitoval Mary Ward ako jedinou zákonitú zakladateľku Inštitútu. V roku 2003 sa Inštitút premenoval na Congregatio Jesu a v roku 2009 bola Mary Ward vyhlásená za ctihodnú.

Aj my, ako dcéry Mary Ward sa usilujeme kráčať v jej šľapajach, bojovať za Cirkev a prinášať ľuďom nádej v tej situácii, v ktorej sa práve nachádzajú. *sr. Kinga Vargová, CJ*

Nedel'a Dobrého pastiera (štvrtá veľkonočná nedel'a)

„Pán je môj pastier, nič mi nechýba:
pasie ma na zelených pašienkach.

Vodí ma k tichým vodám, dušu mi osviežuje.

Vodí ma po správnych chodníkoch, verný svojmu menu.“

„I keby som mal ísť tmavou dolinou nebudem sa báť zlého,
lebo ty si so mnou. Tvoj prút a tvoja palica, tie sú mi útechou.“

(Ž 23, 1-5)

Už v starozákonnom žalme sa píše o Bohu, ako o Dobrom pastierovi, ktorý sa dobre stará o svoj ľud, o vyvolený izraelský národ. V Novom zákone sa Dobrý pastier stotožňuje s Božím Synom, Ježišom Kristom. Ježiš sa sám prirovnáva k Dobrému pastierovi, ktorého ovce poznajú, on ich volá po mene a oni idú za ním. V Galilei boli na pastvinu vyčlenené najhoršie obhospodarované územia a z hebrejského prekladu je to miesto „k vedeniu stád“. Život pastiera je jednoduchý. Je spojený s ovcami. Vyháňa svoje stádo a hľadá preň pastvu. Dáva pozor, aby ho neroztrhala divá zver a aby sa všetky vrátili do ovčince. Aj kňaz je pastier. Musí rozumieť všetkým ľuďom, aj jednoduchým a aj tým na kraji spoločnosti. Dobrý pastier, podľa Ježišových slov, hľadá stratenú ovečku, kým ju nenájde. Dobrý kňaz sa stará o zablúdeného človeka. Podľa odporúčania Svätého Otca Františka sa nesmie uzatvárať vo farnosti s tými, s ktorými má spoločný názor, musí vyjsť von aj na perifériu, hľadať a ohlasovať. Sme ako stratené ovečky, bez pastiera blúdime.

„Prestieraš mi stôl pred očami mojich protivníkov.

Leješ mi olej na hlavu a kalich mi naplňaš až po okraj.“

„Dobrota a milosť ma budú sprevádzať po všetky dni môjho života.
A budem bývať v dome Pánovom mnoho a mnoho dní.“ (Ž 23, 6-9)

Kňaz sýti zverené ovečky Božím slovom a Eucharistiou.

Miluje ich ako Dobrý pastier, ktorý položil za svoje ovce aj svoj život. Nič preňho nemá väčšiu cenu ako spása ich duši. Každý človek je jedinečný a kňaz ku každému musí pristupovať iným spôsobom. Život kňaza je ťažký. Je plný obety a nekonečnej modlitby. Sv. Ján Mária Vianney povedal: „Keby sme správne chápali kňaza tu na zemi, umreli by sme nie zo zvedavosti, ale z lásky ... Kňazstvo to je láska Ježišovho srdca!“

Aj my musíme pomáhať kňazom. Modlitbami a obetou. Modliť sa môžeme vždy a všade a ak sa nám zdá, že nemáme čo obetovať – máme svoj kríž, tak ako Ježiš, tak ako každý kňaz, obetujeme aj my svoje kríže za kňazov – z lásky!

„Nebudú už lačniť, ani žízniť,
nebude na nich dorážať ani slnko, ani horúčava,
lebo sám Baránok, ktorý je v strede pred trónom
ich bude pásť a privedie ich k prameňom vôd života.“ (Zj 7,16-17)

Judita Čemanová

Symbyly Veľkej noci

... Hľa, žiľč, ocot, sliny, klíny, trsť a dýka ranivá trápia telo,
z boku tečie voda a krv neživá,
predsa ten zdroj zem i nebo, súš i more omýva ... (hymnus)

Keď sa blížili sviatky Veľkej noci, Ježiš prichádza do Jeruzalema na oslici. Mnohí prestierajú na cestu svoje plášte alebo **ratolesti** a volajú Hosana. Na deň Nekvasených chlebov apoštoli pripravujú veľkonočného baránka na večeru, ktorú Ježiš túžil jesť so svojimi učeníkmi skôr, ako bude trpieť. Bol to zvyk Izraelitov na pamiatku, keď Boh potrestal Egyptanov desiatym trestom a zabil všetkých prvorođených Egyptanov. Židov, ktorí potreli veraje dverí krvou baránka, anjel smrti obišiel. Po tomto treste faraón prepustil Izraelitov z otroctva do slobody a oni pod vedením Mojžiša zázračne prešli Červené more. Veľkú noc Izraeliti volajú preto Pascha alebo Pesach – prechod. **Baránok** je aj symbolom Ježiša Krista, ktorý nás svojou krvou vyvedol z otroctva hriechu do života v Božej milosti. Pri poslednej večeri si Ježiš uviazal zásteru a umyl nohy svojím učeníkom. **Obrad umývania nôh** je Ježišova výzva k pokore a službe bližnému preniknutej láskou.

Poslednou večerou zanecháva Ježiš Cirkvi novú, večnú obetu, ako hostinu svojej lásky, ktorej vrcholom je premenenie chleba a vína a ustanovenie Najsvätejšej sviatosti – **Eucharistie**. Toto tajomstvo viery a zároveň úžasnú pravdu viery, Katechizmus katolíckej Cirkvi vyjadruje takto „ ... pod posvätnými spôsobmi chleba a vína je pravdivo, skutočne a podstatne prítomný sám živý a oslávený Kristus, jeho telo a jeho krv spolu s jeho dušou a s jeho božstvom“. Pri rozjímaní o Ježišom utrpení nemožno spomenúť **záhradu Getsemani**, kde Ježiš smutný až na smrť, preniknutý úzkosťou z blížiaceho

sa utrpenia prosí apoštolov: „Ostaňte tu a bdejte so mnou!“ Táto výzva je určená aj nám všetkým: „Bdejte a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia“.

Ježiša zajali, odviekli k Pilátovi, bičovali a na hlavu mu nasadili **trňovú korunu**, ktorá je obrazom našej pýchy, našich hriechov aj našou túžbou po moci a sláve. Veľkonočná obeta je završená Ježišovou smrťou na kríži. **Kríž** zvestuje Božiu lásku aj samotného Krista, ktorý jediný dáva zmysel nášmu každodennému krížu. **Boží hrob** pripomína zdanlivo úplnú prehu. Boh však koná v tichosti. Kristus svojím ponížením a poslušnosťou až na smrť si u Boha zaslúžil povýšenie a vznešenosť mena, „aby sa na meno Ježiš zohlo každé koleno u nebi, na zemi i v podsvetí ...“

Oheň znamená život, od ohňa sa zapaluje veľkonočná svieca **paškál**, ktorá symbolizuje vzkrieseného Krista a označenie sviece písmenami gréckej abecedy A a Ω, označuje Krista ako začiatok a koniec vekov. Do sviece kňaz zabodáva 5 klinov – **5 Ježišových rán**. Sviecu kňaz ponára do vody, bez ktorej niet života. **Voda** symbolizuje aj očistenie, **krst**, ktorým pochovávame hriešneho človeka, aby sme sa znovu zrodili z vody a z Ducha. Niekedy Veľkú noc symbolizuje aj **strom života**, lebo zo stromu v raji vzišiel hriech a smrť, z dreva kríža **zmŕtvychvstanie**. Najväčším symbolom Veľkej noci je **Ježišova láska!**

„Ježišu, môžeš byť milovaný, ale nemôžeš byť pochopený.

To, čo sa ináč nedá obsiahnuť, je možné jedine láskou!

Len veriacou láskou ťa môžem nájsť.

Len veriacou láskou ťa môžem poznať.

Len veriacou láskou ťa môžem mať.“ (citát)

Judita Čemanová

Významní kňazi Novohradu:

Mons. Eduard Kojnok

Rímskokatolícky kňaz, emeritný diecézny biskup Rožňavskej diecézy Mons. Eduard Kojnok sa narodil 14. 8. 1933 vo Veľkej Suchej, dnes Hrnčiarška Ves, okres Poltár. Gymnaziálne štúdiá absolvoval v r. 1945-48 v Rimavskej Sobote a v r. 1948-52 v Rožňave, kde maturoval. V r. 1952-56 študoval teológiu na Cyrilometodskej bohosloveckej fakulte v Bratislave. Za kňaza bol vysvätený 24. 6. 1956 v Bratislave.

V r. 1956-58 vykonal základnú vojenskú službu v Mikulove. V rokoch 1958-67 bol kaplánom

v Brezníčke, Smolníku, Veľkej nad Ipľom a v Hodejove. V r. 1967-68 bol špirituálom v kňazskom seminári sv. Cyrila a Metoda v Bratislave. V r. 1968-77 pôsobil opäť ako kaplán v Hnúšti, Lučenci a Jaklovciach. V r. 1977 sa stal správcom farnosti v Dolnej Strehovej a v r. 1982 v Gemerskej Polome. Za rožňavského diecézneho biskupa ho 14. 2. 1990 vymenoval pápež Ján Pavol II. Vysviacku prijal 18. 3. 1990 v Rožňave z rúk kardinála Jozefa Tomka. Spolusvätitelmi boli trnavský arcibiskup Ján Sokol a nitriansky biskup Ján Chryzostom Korec.

Ako rožňavský diecézny biskup vydal aj niekoľko publikácií: Cesta k trvalému šťastiu, Myšlienky na každý deň, Jankov život a jeho pastorácia. Pápež Benedikt XVI. prijal rezignáciu biskupa Eduarda Kojnoka z dôvodu veku 27. 12. 2008. Eduard Kojnok sa tým stal rožňavským emeritným biskupom a žil naďalej v Rožňave. Vo veku 78 rokov zomrel 27. 10. 2011 v Rožňave, pochovaný je vo svojom rodisku v Hrnčiarскеj Vsi.

Eduard Kojnok od malička chodieval miništrovať. Kojnokovci bývali v blízkosti kostola, stačilo vyjsť z domu a hneď sa človek ocitol na kostolnom dvore. Keď chýbal niektorý miništrant, tak obyčajne zavolali jeho. Po maturite chcel ísť študovať strojnú inžinierstvo, bol aj prijatý. Matematiku mal vždy rád, nerobila mu problémy. V tom čase sa mu ozval jeden spolužiak, ktorý už bol na teológii: „Príď, ak sa Ti bude páčiť, ostaneš tu, ak nie, nikto Ťa tu nebude držať a môžeš kedykoľvek odísť“. Po tomto mu mamička pripravila výbavu a povedala: „Ak za kňaza, tak za poriadneho kňaza!“ Bez akéhokoľvek rozhodovania si mladý Eduard vzal kufre a išiel študovať teológiu do Bratislavy. Ako mi to v rozhovore s ním v r. 2003 potvrdil, nikdy toto svoje rozhodnutie neolutoval.

Počas svojej tretej návštevy Slovenska v dňoch 11.-14. 9. 2003 zavítal 13. 9. 2003 do Rožňavy svätý otec Ján Pavol II. Bola to mimoriadna duchovná udalosť nielen v živote rožňavskej diecézy, ale aj v živote samotného biskupa Mons. Eduarda Kojnoka. Svätého otca privítalo na Podrákosi – na svahu nad výpadovkou smerom na Košice vyše 200.000 veriacich z rožňavskej diecézy, z iných končín Slovenska, ako aj pútnici z Poľska, Maďarska a Ukrajiny. Pápež Ján Pavol II. vo svojej homílii pripomenul aj podobenstvo o rozsievачovi: „Podobenstvo o rozsievачovi a vysvetlenie, ktoré dal sám Pán Ježiš svojim učeníkom, nás nutne vedú k zamysleniu sa. Drahí bratia a sestry, my sme tou pôdou, do ktorej Pán neúnavne seje semeno svojho Slova a svojej lásky. V akom duchu ho prijímame? Akú úrodu prinášame?“, spýtal sa Ján Pavol II. a pokračoval: „Pápež vám tu dnes všetkým odovzdáva tento poklad Slova, stavajúc sa sám do úlohy rozsievачa, ktorý s dôverou vkladá do vášho srdca „dobrú zvest“ o Nebeskom kráľovstve. Buďte tou dobrou a úrodnou pôdou, ktorá hojnosť úrody zadosťučiní očakávaniam Cirkvi a sveta.“

František Mihály

ROZLIŠOVANIE DUCHOV PODĽA SV. IGNÁCA LOYOLSKÉHO

Človek je v každej chvíli svojho života postavený do situácií, v ktorých sa musí rozhodnúť. Pritom treba rozlišovať pohnútky, ktoré pochádzajú od dobrého Ducha a pohnútky od zlého ducha, aby jeho konečné rozhodnutie bolo v súlade s Božou vôľou. Rozlišovanie duchov je dar Ducha Svätého, o ktorý sme si môžeme požiadať (1Kor 12,10). Rozlišovanie duchov a rast v Duchu Svätom nás má viesť k zmene nášho života, teda k obráteniu.

Veľkým učiteľom a majstrom v rozlišovaní duchov je sv. Ignác Loyolský. On vo svojej knižke „Duchovné cvičenia“ v kapitole „Rozjímanie o dvoch zástavách“ vysvetľuje, aké sú vlastnosti zlého ducha a aké sú vlastnosti Krista. Píše, že exercitanti (veriaci konajúci duchovné cvičenia) má „uvažovať, ako diabol zvoláva nespočetných zlých duchov a ako ich rozsyá, jedného na to, iných na iné miesto ...“ a potom má „uvažovať nad rečou, ktorú má k nim a ako ich podnecuje, aby hádzali na ľudí siete a reťaze; aby ich najprv pokúšali túžbou po bohatstve – ako to sám zvyčajne robieva s veľmi mnohými – aby sa tak ľahšie dostali k márnej svetskej sláve a z nej potom do veľkej pýchy; takto teda prvým stupňom bude bohatstvo, druhým česť, tretím pýcha. A z týchto stupňov ich navedie na všetky ostatné neprávnosti“ (DC 142).

Potom obráti pozornosť na Krista a píše pre exercitanta, že má: „uvažovať nad rečou, ktorú má Kristus, náš Pán, ku všetkým svojim sluhom a priateľom, ktorých rozposiela na svoju výpravu. Odporúča im, aby sa usilovali všetkým pomáhať, nahovárajúc ich najprv na krajnú duchovnú chudobu ... aj na skutočnú chudobu; po druhé, túžiť po potupovaniach a opovrhovaniach, lebo z týchto dvoch vecí nasleduje poníženosť. Ide teda o tri stupne: prvý je chudoba proti bohatstvu; druhý potupa a opovrhovania proti svetskej cti; tretí poníženosť oproti pýche. A z týchto troch stupňov nech potom navádzajú ľudí na všetky ostatné čnosti“ (DC 146).

Podľa týchto dvoch bodov môže každý z nás v sebe rozlíšiť, aký duch ho pohýna a ovplyvňuje pri každodennom rozhodovaní. Je na zváženie, či a nakoľko je vedený Duchom Svätým človek, ktorého konanie prezrádza pôsobenie zlého ducha podľa sv. Ignáca – ako sú naviazanosť na peniaze, túžba po sláve a nadradenosť a pýcha vo vzťahu k druhým. Z týchto troch stupňov totiž vyrastú ďalšie neresti, o ktorých sv. apoštol Pavol píše: „Skutky tela sú zjavné: „smilstvo, nečistota, chlornosť, modloslužba, čary, nepriateľstvá, sváry, žiarlivosť, hnev, zvady, rozbroje, rozkoly, závisť, opilstvo, hýrenie a im podobné“ (Gal 5, 19-21a).

V prípade, ak pozorujeme v sebe takéto sklony, snažme sa, podľa rady sv. Ignáca, stať sa slobodnými od peňazí, túžiť po potupe a opovrhovaní alebo aspoň ich trpezlivo znášať a usilovať sa o poníženosť. Z týchto troch stupňov totiž vyrastajú všetky ostatné čnosti, o ktorých píše sv. apoštol Pavol: „Ovocie Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, zdržanlivosť“ (Gal 5, 22-23). ... „Ak žijeme v Duchu, podľa Ducha aj konajme.“ (Gal 5, 25).

Nahliadnime teda do seba, rozlišujme pôsobenie duchov v našich prejavoch a nechajme sa viesť pohnútkami pochádzajúcimi od Ducha Svätého, ktorý nás postupne privedie k radikálnej zmene svojho života.

sr. Kinga Vargová, CJ

Z činnosti Charitatívno-sociálneho centra sv. Rity v Lučenci

Slovenská katolícka charita (SKCH) vznikla v r. 1927 z iniciatívy veriacich ľudí na Slovensku s cieľom zabezpečiť organizačnú stránku sociálno-charitatívnej pomoci cirkvi chudobným. Charita tak prevzala do svojich rúk materiálnu, zdravotnú i kultúrno-vzdelávaciu pomoc pre tých najbiednejších. Postupom rokov začínali vznikať pobočky po celom Slovensku. V 50-tych rokoch však štát pozastavil činnosť charity, povolil len spravovanie charitných domovov, v ktorých boli sústredení starí a chorí kňazi a rehoľné sestry zo zatvorených kláštorov.

Po r. 1989 sa charita mohla opäť vrátiť k svojmu pôvodnému poslaniu a tak sa začiatkom r. 1991 začala vytvárať jej organizačná štruktúra. V súčasnosti na Slovensku funguje 10 diecéznych, resp. arcidiecéznych charít a sekretariát SKCH. V jej organizačných zložkách pracuje približne 1.300 zamestnancov a 1.000 dobrovoľníkov. Ročne poskytnú pomoc viac ako 30.000 ľuďom v núdzi.

Farská charita v Lučenci vznikla v r. 2003 na podnet pani Daniely Nagyovej za podpory rímskokatolíckeho kňaza – dekana Mgr. Gabriela Rákaiho. V r. 2008 bola pretransformovaná na Charitatívno-sociálne centrum sv. Rity v Lučenci pri Diecéznej charite v Rožňave. V súčasnosti je vedúcou lučenskej charity pani Ivana Kováčiková (na obr. druhá zľava), ktorú som pri príležitosti 90. výročia založenia SKCH na Slovensku požiadal o nasledovný rozhovor.

Pani Kováčiková, mohli by ste nám priblížiť podstatu fungovania vašej organizácie?

Hlavnou náplňou našej práce je pomoc občanom v núdzi v rámci mesta Lučenec a jeho blízkom okolí. Sústreďujeme sa najmä na vydávanie šatstva, obuvi, potravinových balíčkov pre viacdtné rodiny, ako aj na

výdaj stravy pre bezdomovcov. Zároveň pomáhame pri zaobstarávaní rôznych dokladov, pri evidencii na úrade práce, pri vybavovaní dávok v hmotnej núdzi a pod. Spôčiatku sme nemali vlastné priestory, sídlili sme na rôznych miestach napr. v kine Apollo. V súčasnosti sa nachádzame na ulici dr. Herza 3.

Koľko zamestnancov u vás pracuje a aká je ich pracovná náplň?

Naša charita spočiatku fungovala na báze dobrovoľnosti. Dnes máme 2 zamestnancov na čiastočný úväzok, jedného na dohodu a niekoľko dobrovoľníkov. Ja som vedúcou charity, mám na starosti organizačné i prevádzkové záležitosti a pomáhám tam, kde práve treba. Ostatní zamestnanci majú na starosti výdaj šatstva, stravy a pomoc pri vybavovaní úradných vecí. Chcela by som vyzdvihnúť pomoc dobrovoľníkov, bez ktorých by naša charita nemohla fungovať.

Koľko miestností tu máte k dispozícii?

Máme tu spolu 5 miestností – sklad so šatstvom, výdajňu šatstva, kanceláriu, ktorá okrem administratívy slúži aj na sociálne poradenstvo. Ďalej máme k dispozícii kuchynku, kde vydávame už pripravenú stravu pre našich klientov. V tejto budove sme v bezplatnom prenájme, energie nám platí Diecézna charita v Rožňave. V prenájme máme ešte ďalšie priestory na Železničnej ul. 7, kde sa sústreďujeme na prácu s rodinami a deťmi.

S kým všetkým spolupracujete?

Spolupracujeme s úradmi štátnej správy a samosprávy, najmä s Mestským úradom a Úradom práce sociálnych vecí a rodiny, s cirkvami v Lučenci a okolí, najmä Rímskokatolíckymi farskými úradmi, Evanjelickou cirkvou, Bratskou jednotou baptistov či Cirkvou adventistov siedmeho dňa. Spolupracujeme tiež so školami – najmä s Cirkevnou ZŠ sv. Jána Bosca, so ZŠ Vajanského a ZŠ Haličská 7.

Z akých zdrojov financujete činnosť vašej charity?

Naša činnosť je zameraná na pomoc núdnym. Takáto práca si vyžaduje ochotu zriecť sa hmotných statkov v prospech tých, ktorí to aktuálne potrebujú. Z tohto dôvodu je naša činnosť zameraná na sprostredkovanie pomoci od tých, ktorí sa chcú podeliť, k tým, ktorí pomoc potrebujú. Medzi našich podporovateľov patria ľudia ochotní podeliť sa s ostatnými. Máme pravidelných podporovateľov a sú aj takí, ktorí sa rozhodnú pomôcť jednorazovo.

Pomáhať ľuďom v núdzi by mal každý človek, čo i len malou sumou alebo vecným darom. Ved' nikto nikdy nevie, kedy bude on sám potrebovať pomoc od iných ...

Kým som tu nepracovala, myslela som si, že som obyčajný človek. Odkedy sa tu v charite pravidelne stretávam s ľuďmi bez domova, bez prístrešia, bez stravy, bez oblečenia, cítim sa bohatá. Odporúčam každému, kto sa cíti podobne, nech sa sem pride pozrieť, ako žijú iní ľudia. Záverom by som sa za celé naše charitatívno-sociálne centrum sv. Rity chcela poďakovať všetkým našim podporovateľom, sme vďační za každú vec, ktorú nám ľudia darujú.

František Mihály

O živote Cirkevnej ZŠ sv. Jána Bosca v Lučenci

Cirkevná základná škola sv. Jána Bosca v Lučenci vznikla 1. 9. 2003 a sídli na Masarykovej ulici č. 9. Budova školy patrí Cirkvi a nachádza sa vo výhodnej lokalite v centre mesta. Škola je plnoorganizovaná, má 9 ročníkov a Školský klub detí. Keďže zriaďovateľom školy je Biskupstvo Rožňava, nemá priradenú spádovú oblasť mesta, takže ju môžu navštevovať žiaci z celého Lučenca i jeho okolia. V septembri 2004 bola otvorená aj Cirkevná základná umelecká škola, ktorá vychováva budúcich hudobníkov, výtvarníkov či hercov. O živote Cirkevnej ZŠ sv. Jána Bosca v Lučenci som sa porozprával s jej riaditeľkou Mgr. Marianou Vinarčíkovou.

Pani riaditeľka, mohla by si úvodom tohto rozhovoru stručne predstaviť Cirkevnú ZŠ sv. Jána Bosca v Lučenci?

Sme cirkevnou školou a naším hlavným zámerom je viesť a vychovávať žiakov v duchu kresťanských hodnôt. Zameriavame sa na budovanie a upevňovanie duchovných a etických hodnôt a kresťanskej tradície. Tento životný štýl nie je prezentovaný len hodinami náboženskej výchovy, ale aj mimoškolskými aktivitami, akciami, či púťami. Nemenej významnou prioritou je podporovať a prehľbovať prirodzený záujem žiakov o objavovanie nových poznatkov a motivovať ich k potrebe vzdelávať sa. Keďže úzko spolupracujeme s Cirkevnou základnou umeleckou školou, snažíme sa formovať žiaka aj po stránke vedomostnej, umeleckej a duchovnej, a tak komplexne rozvíjať celú jeho osobnosť.

Koľko pedagógov pôsobí na škole a čím sa líši výučba od iných základných škôl?

Na našej škole sa žiakom venuje 14 učiteľov, 1 špeciálny pedagóg a 2 asistentky. Spoločne sa snažíme v škole budovať príjemnú a pozitívnu atmosféru. Školský vzdelávací program (ŠkVP) sa zameriava na rozšírenie kvality výkonu v oblasti jazykových zručností, najmä na rozvoj ústneho prejavu v cudzích jazykoch. Anglický jazyk sa vyučuje už od prvého ročníka. Vyučovanie na 2. stupni sme obohatili o konverzáciu v anglickom jazyku a o nemecký jazyk. Jazyková učebňa je prispôbená a vybavená tak, aby pomáhala rozvíjať všetky štyri jazykové kompetencie žiaka. Učebňa je veľkým plusom pri výučbe jazyka, pedagógovia majú možnosť priblížiť žiakom komunikačné situácie, živý jazyk a realie danej krajiny v oveľa väčšej miere ako v bežnej triede. Taktiež máme v ŠkVP navyše jednu hodinu náboženstva, čo zefektívňuje výučbu tohto predmetu a poskytuje priestor nielen na získavanie vedomostí, ale predovšetkým na formovanie životných postojov.

V akom stave je proces informatizácie školy?

Budova školy prešla väčšou rekonštrukciou, v rámci ktorej boli vymenené dvere, okná a znížený strop. Zároveň sa doplnili a modernizovali triedy a učebne. V triedach sú nainštalované dataprojektory, pracujeme s interaktívnymi tabuľkami. Vo všetkých priestoroch školy je bezdrôtové pripojenie na internet. Ochranu školského objektu zabezpečuje kamerový systém. Na škole máme odbornú učebňu fyziky, chémie a biológie, počítačovú a tabletovú učebňu, ktoré sú modernými učebnými pomôckami prispôbené tvorivým a inovatívnym metódam vzdelávania a poskytujú možnosť sebarealizácie žiakov formou praktických ukážok a pokusov. Žiaci radi chodia aj do školskej dielne a EKO učebne, ktoré sú zamerané na rozvoj manuálnych zručností. Škola má multimediálnu knižnicu a školskú kaplnku. Naši žiaci sa radi zapájajú do športových aktivít a súťaží, a preto malá telocvičňa, posilňovňa či multifunkčné ihrisko sú využívané v najvyššej miere, a to nielen na vyučovanie telesnej a športovej výchovy, ale aj na mimoškolské akcie.

Pokračovanie na strane 9.

Rekolekcie kňazov Novohradského dekanátu vo farnosti Lučenec – Rúbanisko

Pod pojmom kňazské rekolekcie rozumieme duchovné a formačné stretnutie kňazov so svojim otcom biskupom. Môžu byť na úrovni celodiecézneho alebo na úrovni jednotlivých

dekanátov. V našej diecéze okrem leta či mesiaca, keď je Zelený štvrtok, bývajú spravidla raz do mesiaca. Konajú sa obvykle postupne v jednotlivých farnostiach. Potešiteľným faktom v našej diecéze je, že sa na týchto rekolekciách zúčastňuje Ordinár, alebo ním poverený zástupca. Moderátorom stretnutia je dekan. Stretnutie sa začína liturgiou, ktorá je kňazom najvlastnejšia, teda svätou omšou. Potom sa kňazi s biskupom modlia príslušnú časť breviára. Po nej nasleduje meditácia na pripravenú tému, ďalej je to slovo Ordinára, následne prednáška

zameraná na aktuálnu problematiku.

V pracovnej časti dekan predostrie organizačné a administratívne záležitosti, dáva priestor pre otázky a diskusiu. Po záverečnej modlitbe nasleduje spoločný obed. Kňazi majú možnosť pohovoriť medzi sebou a je tu aj príležitosť prediskutovať niektoré osobné záležitosti s biskupom. Cieľom je posilniť sa a obnoviť v kňazskej službe a horlivosti. Takéto rekolekcie sa pre kňazov novohradského dekanátu uskutočnili 15. 2. 2017 aj vo farnosti Lučenec – Rúbanisko. Potešiteľná bola účasť diecézneho biskupa Mons. Stanislava Stolárika. Prítomných bolo ďalej 25 kňazov a tiež nový kancelár BÚ v Rožňave Vsdp. Lukáš Tkáč. Predstavený bol aj nový zástupca novohradského dekana Vsdp. Jozef Haľko z Poltára. Potešila nás aj hojná účasť veriacich a milé prekvapenie pre Otca biskupa pripravila svojou účasťou a hudobnými vsuvkami CZŠ Lučenec.

Otec biskup vo svojej homílii vychádzal z liturgických čítaní dňa, hlavne čítania o Noemovi a poukázal na záchranu aspoň časti ľudstva v jeho arche. Pre záchranu dnešného sveta sú potrebné dve archy. Noemova archa viery, on veril Bohu, aj keď sa mu všetci smiali, druhá archa je archa modlitby. V súvislosti so slávením 100. výročia zjavení vo Fatime poukázal, že tou Archou modlitby je Panna Mária. K modlitbe vyzýva a skrze modlitbu ukazuje možnosť záchranu sveta. Vo svete, ktorý neberie Boha vážne, vstupme do archy viery aj archy modlitby. Ďakujeme Otcovi biskupovi za jeho povzbudenie a tešíme sa na jeho ďalšiu návštevu v našej farnosti.

P. Vincent Zonták, CM

Druhý ročník projektu „9 mesiacov za život“

Pri spätnom pohľade na vlaňajší prvý ročník je na čo spomínať a za čo ďakovať: 1200 dobrovoľníkov na 50 miestach, 300-tisíc rozdačných letáčikov a hlavne zmenená potratová mapa: Okrem nemocníc Snina, Vranov a súkromného zariadenia v Košiciach, máme potvrdené aj z Považskej Bystrice, že prestali vykonávať aborty. Veľký pokrok nastal v nemocniciach v Prešove a Trebišove. Nemocnica v Banskej Štiavnici sa „scvrkla“ a gynekológia (aj s potratmi) sa presťahovala do Žiaru nad Hronom. Vo viacerých mestách modlitby spontánne pokračovali aj v čase po Vianociach – prakticky doteraz.

VÍZIA DRUHÉHO ROČNÍKA

Okrem storočnice fatimského posolstva slávime tento rok aj bolestné výročie legalizácie potratov v Československu. Toto je zakomponované do vizuálu a posolstva. Heslo pre druhý ročník je „Už 60 rokov ... nie každému je dopriate narodiť sa“. Toto vážne tvrdenie pripomína výročie a zároveň určuje zmysel nášho snaženia. Na plagáte sa spája s obrazom veľkej radosti zo života. Práve táto nesmierná radosť žijúcich detí naznačuje aj veľkosť krivdy, aká sa pácha na deťoch, ktorým nie je dopriate narodiť sa.

Na sviatok Zvestovania Pána v sobotu 25. marca 2017 sa o 15,00 hod. bude v Lučenci pred Nemocnicou konať modlitbové zahájanie druhého ročníka 9MZZ pre dekanát Lučenec. Veriaci

z oboch farností (ale vítaní sú aj veriaci z iných), by sme sa chceli spojiť v modlitbe Korunky Božieho milosrdenstva a krížovej cesty. Modlitby pred nemocnicou sa konajú len v pracovné dni a odporúčaný čas modlitieb je 30 minút.

Čo sa týka rozdelenia modlitieb pred nemocnicou, bolo by veľmi dobre, keby sa pridali aj iné farnosti. Samozrejme sa môžu pridať k už vytvoreným skupinkám alebo sa stretávať sami, kedy uznajú za vhodné. Mali by fungovať podobne ako vlani – pondelky ráno Vidiná, utorky 07,00-07,30 Pinciná, Boľkovce, stredy 06,50-07,20 Rúbanisko Lučenec, štvrtky ráno Poltár, piatky ráno – Lučenec-Mesto, piatky poobede 15,00-15,30 františkáni - maď. veriaci. Vlani sa zapojili aj modliaci sa z Divína, Poltára, Slatinky, Lovinobane. Koordináciu skupiniek má na starosti tak ako vlani pán farár Vladko Lalík z Boľkoviec.

Hlavný koordinátor pre 9MZZ na Slovensku pán farár Škurla si vybral do svojej siete koordinátorov za dekanát Lučenec pána farára Lalíka a pána Šprláka. Na internete farskej stránky <http://rubanisko.fara.sk> budú zverejňované aktuálne informácie z rozdelenia modlitbových skupiniek, ako aj aktualita o daniach v projekte 9MZZ.

Štefan Šprlák

Vladimír LALÍK:

„Od svojho vysvätenia pôsobím ako farár v Boľkovciach“

Rímskokatolícky kňaz Mgr. Vladimír Lalík sa narodil 9. 4. 1956 v Hriňovej, okres Detva. Základné vzdelanie získal v r. 1962-71 na ZDŠ v Hriňovej. V r. 1971-75 navštevoval SPŠ strojnícku v Detve. V r. 1975-87 pracoval ako nástrojár v ZTS Hriňová, v r. 1987-89 ako vedúci príjmu materiálov v tej istej firme. Súbežne v r. 1986-89 tajne študoval teológiu v Brne. V r. 1989-94 študoval na Teologickej fakulte v Spišskom Podhradí, za kňaza bol vysvätený 18. 6. 1994 v biskupskej katedrále v Rožňave. Následne bol

otcom biskupom Eduardom Kojnokom pridelený do obce Boľkovce, kde pôsobí ako farár doteraz.

Pán farár, začneme otázkou: čo vás privedlo k rozhodnutiu stať sa kňazom?

Základy tohto rozhodnutia by som vložil do našej rodiny. Bol som jedináčik a moji rodičia sa so mnou každý večer modlili ruženec. Môj otec pracoval v lesoch, mamička bola v domácnosti a aktívne pomáhala pri stavbe nášho rodinného domu. Duchovný základ som teda dostal v rodine – aj čo sa týka práce i modlitieb. Keď som neskôr začal pracovať, všade som videl nespravodlivosť. Začal som preto robiť „poriadky“, pomáhal som ukrivdeným. Určite, že to nešlo hladko, všade sa vyskytli rôzne prekážky. No práve pri tých prekážkach som zbadal, že tu existuje väčšia sila ako hmota a tým je pán Boh. K Bohu som sa snažil nasmerovať najmä svojich priateľov, organizoval som rôzne výlety a stanové tábory s vysokoškólakmi – Kráľova Hoľa, Vysoké Tatry, Rozsutec a i. V každej skupine bol s nami kňaz. Približne v r. 1986 som začal tajne študovať teológiu v Brne a po r. 1989, keď sa uvoľnila situácia, som v štúdiu pokračoval na Teologickej fakulte v Spišskom Podhradí.

Ako si spomínate na svoje vysokoškolské štúdiá?

Patril som do Inštitútu Krista Veľkého (IKV), kde som sa spoznal aj s Mariánom Kuffom, terajším šéfom IKV. Nastúpil som do 3. ročníka, v triede nás bolo okolo 30. Mnohí z nás už mali za sebou

civilné vysoké školy alebo to boli skúsení ľudia z rôznych pracovných odborov. V Spišskej Kapitule som ďalej študoval a dopĺňal si svoje vedomosti. Veľkým príkladom zo všetkých profesorov nám bol pán biskup František Tondra, ktorý keď videl našu činnosť, daroval nám Žakovce ako pôsobisko pre IKV. Tento IKV založil biskup Eduard Kojnok ešte za komunizmu, kde sme tajne pôsobili ako laici. Zasluhou Eduarda Kojnoka vznikol aj IKV na Osuší. Bolo to v čase, keď pôsobil vo farnosti Dolná Strehová a na Osuší mal chatu. Začal to tam budovať, pravidelne vykladať oltárnu sviatosť až tak vzniklo na Osuší duchovné centrum IKV.

Kedy a kde sa začínala rozbiehať vaša pastoračná činnosť?

Od svojho vysvätenia v júni 1994 pôsobím ako farár v Boľkovciach. Predo mnou tam 40 rokov pôsobil páter Jozef Tóth. Bol to saleziánsky kňaz, ktorého po ťažkej chorobe previezli do Rožňavy, kde aj zomrel. Po jeho odchode nebola farnosť v Boľkovciach trvale obsadená kňazom, len sa zastupovalo. Mňa otec biskup Kojnok hneď po mojej vysviacke určil do Boľkoviec a odvtedy som tam. Keď som tam prišiel, našiel som posvätený kameň pre nový kostol, ktorý posvätil pápež sv. Ján Pavol II. pri svojej prvej návšteve Bratislavy. Tento kameň dal posvätiť ešte páter Tóth. Následne v r. 1995 som začal stavať nový kostol zasvätený Fatimskej Panne Márii, ktorý bol dokončený v r. 2003.

Čo všetko sa vám za uplynulých 23 rokov vo vašej farnosti podarilo vykonať?

Postupne sa opravovali ďalšie kostoly zvonka i zvnútra, na kostole Všetkých svätých v Pincinej aj medená veža. Na rad prišla i oprava starého kostola sv. Dionýza v Boľkovciach. Za tie roky sa nestalo, že by som vynechal pastoračnú mládež, tábory a stretnutia s mladými. V tejto činnosti pokračujem aj teraz. Trikrát do týždňa mám v každom kostole tri sväté omše, okrem sviatkov, prvých piatkov a fatimskej soboty. Pastoračia je v týchto dvoch obciach o to ťažšia, lebo sú to národnostne zmiešané obce a väčšinou pomiešané rodiny. Štatisticky to vychádza 50:50. Mojou hlavnou úlohou ako kňaza je, aby Boh požeňnal všetkých.

V máji 2017 sa v Boľkovciach bude konať celodiecézná púť k Panne Márii Fatimskej. Mohli by ste nám povedať niečo bližšie k tomuto podujatiu?

Vlani v r. 2016 som mal v Boľkovciach birmovku a otec biskup Stolárik vo svojej kázni poznamenal, že náš kostol je zasvätený Fatimskej Panne Márii. Hneď aj podotkol, že by bolo dobré pri nadchádzajúcom 100. výročí Fatimského zjavenia viac sa nasmerovať k Fatimskej Panne Márii. Výsledkom týchto konzultácií sa stal fakt, že v sobotu 13. 5. 2017 sa v Boľkovciach uskutoční celodiecézná púť k Fatimskej Panne Márii. Hlavným organizátorom je Biskupský úrad v Rožňave. Očakávame tu približne 3.000 veriacich a 150 kňazov. Podujatie sa bude konať na boľkovskom letisku.

František Mihály

Putovná socha Panny Márie Fatimskej vo farnosti Lučenec – Rúbanisko

V utorok 21. februára 2017 sme privítali sochu Panny Márie Fatimskej spolu s relikviárom relikvií blahoslavenej Hyacinty a blahoslaveného Františka Martovcov – dvoch z troch fatimských detí, ktorým sa od 13. mája do 13. októbra 1917 vo Fatime zjavovala Panna Mária. Úvodné obrady privítania putovnej sochy Panny Márie Fatimskej pred sviatosťou oltárnou začal páter Vincent pobožnosťou a ukončil požehnaním a svätou omšou. V stredu 22. 2. popoludní mohli veriaci v tichosti pobudnúť v modlitbách pred sochou od 14,00 hod., od 15,30 hod. bolo večeradlo ukončené svätou omšou. Vo štvrtok od 15,00 hod. bola poklona pred sviatostným Ježišom spojená s Korunkou božieho milosrdenstva a nakoniec sv. omša.

V piatok 24. 2. po sv. omši páter Vincent vykonal pobožnosť s rozlúčením sa so sochou PM Fatimskej, ako aj Vdp. Peter Fabián pre maďarských veriacich. Následne sochu spolu s relikviárom vo večerných hodinách odviezli do farnosti Rapovce.

Vyvrcholením putovania sochy PM Fatimskej bude zasvätenie celej diecézy Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie v sobotu 14. októbra 2017 v rožňavskej katedrále. Podľa slov emeritného pápeža Benedikta XVI. nás Panna Mária pozýva „ku kultivovaniu vnútornej citlivosti srdca“, lebo „srdce otvorené Bohu a očistené modlitbou (kontempláciou) je mocnejšie ako pušky a iné zbrane“. Také srdce je otvorené pre jednotu a nie rozbíjanie.

Ervín Jakubec

A LELKEK MEGKÜLÖNBÖZTETÉSE LOYOLAI SZENT IGNÁC SZERINT

Az embert életében sok minden befolyásolja. Percről – percre meg kell különböztetnie a jót a rossztól, és döntenie kell, milyen irányba lépjen élete különböző területein.

Szüntelenül kétfajta lélek által vagyunk befolyásolva: a Szentlélek és a gonoszlélek által, ezért Szt. János apostol óva int: „Ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket vajon Istentől vannak-e” (1Ján 4,1).

Senki sem állíthatja magáról, hogy csak ő nyerte el a Szentlelket és más nem. A keresztség szentségében minden kereszténynek megadatott a Szentlélek ajándéka. A hit által Isten Lelke bennünk él és csak a Szentlélekben mondhatjuk ki, hogy Isten gyermekei vagyunk: „Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai” (Róm 8,14). A Szentlélek pedig megtanít minden embert a lelkek megkülönböztetésére, és mivel ez ajándék (1.Kor 12,10), ezt kérnünk kell és kérnünk szabad a Szentlélektől. A lelkek megkülönböztetése és a Szentlélekben való növekedés életünk jobbátévééséhez, tehát a megtéréshez kell, hogy vezessen.

Loyolai Szt. Ignác, a „Lelkigyakorlatok” c. könyvében „Két vezér két stratégiája” elnevezésű elmékedésében bemutatja a két különböző lélek teljesen ellentétes megnyilvánulását. „A Sátán stratégiája” – írja Szt. Ignác – „egyszerű: gazdagság (ez az enyém’), tisztelet (nézetek rám’), kevélység (ÉN... VAGYOK’). E három lépésen át a gonosz elvezet minket minden más bűnre. A Sátán ezen elgondolása szerint megkísérléi állandóan szolgásgba vetni

az embereket és a világot. Az emberek folytonosan tapasztalják, hogy kísérti őket a gazdagság vágya, és ha már van valamijük, keresik és elfogadják a világ tiszteletét és megbecsülését. Ebből a tiszteletből ered a téves önazonosság és a hamis önértékelés, amelyben a kevélység gyökerezik” (LGY 142).

Ezután Szt. Ignác Jézusra irányítja a lelki gyakorlatozó figyelmét. Így írja: „Jézus így szól követőiehez és barátaihoz: „Tegyétek az embereknek vonzóvá az igazi lelki szegénységet, és ha tetszésére van Istennek, és annak választására hívja őket, akkor a ténylegesen szegény életet is.” A szegénység el fogja vezetni őket arra, hogy elfogadják a világ sértéseit és megvetését, sőt vágyjanak rá. Az eredmény a valóban alázatos élet lesz. Ezen a három lépésen keresztül Jézus és apostolai elvezetik az embereket az összes lelki erényre” (LGY 146).

E két stratégia alapján tehát figyeljük meg magunkat, melyik irányba vagyunk hajlamosabbak elmozdulni. Naponta különböztessük meg a szívünk mélyén, melyik lélek hatása alatt vagyunk gyakrabban. Ha még nem teljesen és nem mindig Jézus stratégiáját követjük, határozzuk el, hogy napról – napra igyekeznünk fogunk Jézus tanácsát követni, hogy valóban Jézus Lelke lakjon bennünk, mert ahol Jézus Lelke, ott a szabadság (2Kor 3,17). Jézus pedig teljes lelki szabadságra hív minden megkeresztelt embert. Isten gyermeke ugyanis lélekben szabad ember.

Különböztessük meg azt is, hogy milyen lélek befolyásolja a környezetünkben élő embereket, hogy meg ne tévesszenek minket hangzatos szavaikkal, mert az igazán a Lélek szerint élő embert a gyümölcseről lehet megismerni: „A Lélek gyümölcsei pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás” (Gal 5,22-23a). Ha ezeket a gyümölcsöket nem találjuk, akkor jussanak eszünkbe Szt. Pál apostol szavai: „Akiben viszont nincs meg Krisztus Lelke, az nem az övé” (Róm 8,9b).

Varga Kinga, CJ nővér

Ferencrendi lelki imanap Losoncon

Borús, ködös, hideg időben 2016. december 10-én került sor az imanapra, Krisztus Királynak felszentelt új templomban a lakótelepen. Szeretettel fogadtunk minden érkezőt, közöttük az előadónak meghívott **fr. Orbán Márk OFM** atyát Magyarországról, akit hosszú évek sora után újra üdvözölhettünk Losoncon és a gyöngyösi FVR miniszterasszonyát Katalin nővérünket. Füleki testvéreink vonattal, autókkal érkeztek, a losonciak legtöbbször helyi járással és gyalog csúszkálva a jeges utakon. Ennek ellenére nagyon örültünk egymásnak.

Szentgyónáshoz fél tíztől lehetett járulni. Tíz órától celebrált Márk atya és **Fábián Péter** atya. Márk atya szentbeszédének témája a szeretet volt. Szeretet – mindenek fölött. Aki nem szereti az Istent, az nem tudja embertársát sem szeretni. A szentmise után másfél óráig tartó előadás következett a közösségi teremben, amit Márk atya tartott. Az előadás érdekes, tanulságos, humorral átszótt, lélektisztító és útmutató volt. A betlehemi kis Jézus születésének körülményeit világította meg minden szempontból. Szó volt a háromkirályok ajándékaról is, mit hoztak, mennyit hoztak és meddig tartott amit hoztak? Miért éppen Egyiptomba menekültek, ahol nem szerették a zsidókat? Rámutatott arra is, hogy milyen fontos a mindennapos szentmisén való részvétel a szentáldozással együtt, mert csak így tudjuk igazán követni mennyei Atyánkat.

Ezután következett az agapé, ahol meghitt légkör uralkodott. Ezen részt vettek a meghívott lazarista (Páli Szt. Vince rendi) atyák – Vincent és János – akik az új templomot vezetik és szolgálnak benne. Vincent atya szívélyesen, meleg hangon köszöntötte a vendégeket és a jelenlévőket. Kifejezte a fölötti örömet, hogy vannak és működnék a ferencesek Szlovákiában, hiszen itt tiltották és gátolták működésüket.

Délután egy órától Péter atya egyórás szentségimádást tartott. Ezt ferences énekkel „Szeráfikus Szent Ferencről szóljon ...” fejeztük be. Utána még visszatértünk a közösségi terembe egy kis beszélgetésre. Befejezésül elénekeltük a „Megkötöm magamat baráti kötéllel” kezdetű éneket, ami sokunk szemébe könnyeket csalt. Könyvek között mosolyogva, szeretettel feltöltve és áldott ünnepeket kívánva búcsúztunk egymástól és ettől a szép naptól. Megint jó volt együtt lenni. Hála legyen az Úrnak!

Lados Ágnes, OFS

Lelkigyakorlaton voltunk...

2016. december 3-án lelkinapra gyűltünk össze a Vidéfalvai Aschbót kastélyban. Vendéglátónk Barát Bertalan atya biztosított kellemes környezetet adventi összejövetelünknek. Kinga nővér vezette lelki gyakorlat témája így hangzott: „Felhívás a bátor hitvallásra” (Mt 10,16-39).

A régi ebédő nagy asztala köré gyűlt kis társaság adventi hangulatát növelte a kinti sejtelmes köd. A kandallóban lobogó tűz és az ódon falak biztonságot jelentő nyugalma pedig jótékonyan hatott mindnyájunkra. Vendéglátónk, Berci atya gazdag programot készített nekünk. A reggeli elmékedés után lehetőségünk volt szentgyónásra, lelki beszélgetésre Kinga nővérral, délben szentmise a kastély kápolnájában, utána szentségimádás – mindenki egyedül lehetett az Úrral: „Ő nézett minket, mi néztük őt.”

„Leborultunk, mielőtt kiborultunk volna.” – részlet Berci atya homíliájából – elbocsájtó gondolata pedig refrénként rezonált bennünk: „Ne beszélj hitedről, csak ha kérdeznek, de élj úgy, hogy kérdezzenek.”

A kiadós ebéd után kiscsoportos megbeszélésre különültünk el és elemeztük a „Csapások kezdete” (Mt 24,3-1) című témát. Utána pedig megvittünk egy-egy kiscsoportos élményt – kit miként ragadott meg ez a nem éppen könnyű evangéliumi részlet és arra a megállapodásra jutottunk, hogy a végidőket jósló kemény szöveg úgyszólván mindenkiből a pozitívumot, a bizakodást és az Úr Jézusba vetett hitet hozta elő.

Jó volt találkozunk, együtt lennünk – megtapasztalhattuk a közösség jótékony erejét, mely mindenkinek hozzájárult az adventi előkészület teljességéhez és a karácsony méltó megünnepléséhez.

Hála érte az Úrnak!

Belá Etelka

Akadémia k 100. výročiu narodenia bl. sestry Zdenky Schellingovej

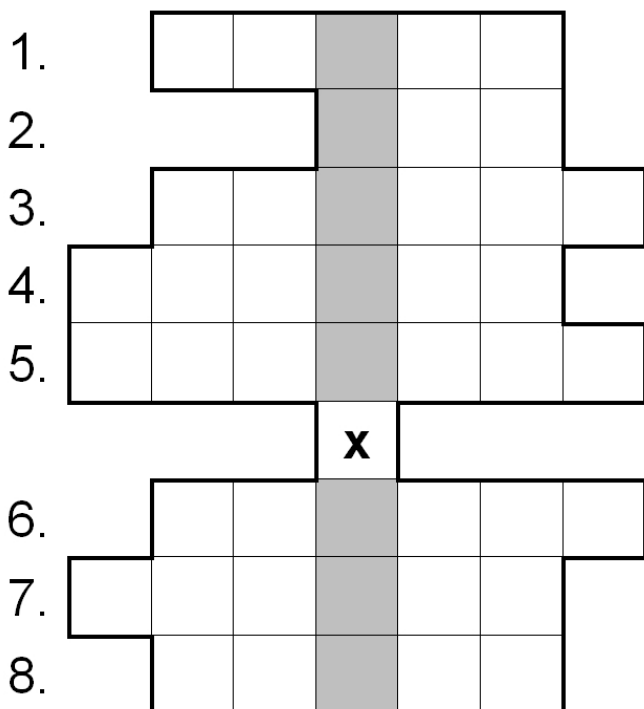

V stredu 21. decembra 2016 k nám do Lučenca po krátkom čase znova zavítal náš pán biskup Stanislav Stolárik. O 16,30 hod. sa zúčastnil v kostole Krista Kráľa na slávnostnej akadémii k 100. výročiu narodenia blahoslavenej sestry Zdenky Schellingovej, ktorej je zasvätená kaplnka školy. Po nej v príhovore prítomným rodičom a hosťom konštatoval, že gratuluje k tak šikovným a krásnym deťom, ktoré vystupovali. Poďakoval za silné duchovné poslanstvo vyjadrené v programe a tiež za kvalitné hudobné a umelecké vstupy. Potom sa otec biskup stretol na recepcii s vedením a učiteľmi CZŠ a CZUŠ Lučenec. Vyjadril presvedčenie, že tieto školy majú svoje opodstatnenie a povzbudil učiteľov, aby sa s láskou naďalej starali o tento náš „živý poklad“.

Štefan Šprlák

KRÍŽOVKA

1. Jeden z apoštolov
2. Prvá žena
3. Rodná vlasť sv. Jána Pavla II.
4. Správca diecézy
5. Čo sa peče na Zelený štvrtok
6. Krajina najbližších Svetových dní mládeže 2019
7. Biblické miesto hriechu
8. Má meniny 13.12.

Ervin Jakubec

Biblická olympiáda

V stredu 22. 3. 2017 sa na Farskom úrade pri kostole Krista Kráľa na Rúbanisku v Lučenci konalo dekanátne kolo biblickej olympiády. Na súťaži sa zúčastnilo sedem základných a tri stredné školy. Súťažilo sa v siedmich disciplinách: 1. Test, 2. Posolstvo biblického textu, 3. Kto vie – odpovie, 4. Biblický komiks, 5. Inzeráty, 6. Hra s číslami, 7. Tajnička.

Za stredné školy už tradične vyhralo Gymnázium BST Lučenec I., druhí boli GBST Lučenec II. a tretia skončila Stredná zdravotnícka škola v Lučenci. V kategórii základných škôl zvíťazila Cirkevná ZŠ sv. J. Bosca v Lučenci s počtom 72 bodov, druhé miesto obsadilo Osemročné GBST Lučenec – sekunda s počtom 55 bodov a tretia bola ZŠ Vajanského s 51 bodmi. Vďaka patrí aj ostatným zúčastneným školám v poradí ZŠ M. R. Štefánika, ZŠ Haličská 7, ZŠ Novomeského a Súkromná ZŠ K. Supa. V prvom rade tu nejde o umiestnenie, ale o to, že žiaci si našli čas na čítanie Božieho slova. Veríme, že toto čítanie si u nich nájde vnútornú odozvu aj v ich životoch. Dúfame, že sa aj naďalej zachová aspoň takýto počet družstiev.

Vďaka za hladký priebeh súťaže a tradične kvalitne pripravené úlohy patrí organizátorom súťaže: p. farárovi Jozefovi Bednáríkovi z Kokavy nad Rimavicou a Mgr. Jozefovi Jurigovi. Za bezproblémové a objektívne hodnotenie 3-člennej poroty zodpovedal jej predseda p. farár Andrej Bisák z Divína. Prítomní boli ešte aj kňazi: p. farár Peter Mandúch z Veľkej nad Ipľom a p. farár Štefan Kosturko z Brezničky. Celá súťaž sa niesla v pokojnej a duchovnej atmosfére. Na záver treba ešte poďakovať našim hosťom: p. farárovi Vincentovi Zontákovi a p. Jankovi Melúchovi za poskytnutie priestorov a cien do súťaže. Ďakujeme aj obetavým farníkom Jožkovi Dorniakovi a Márii Kurekovej z Rúbaniska za servírovanie pohostenia pre súťažiacich.

Štefan Šprlák

Dokončenie zo strany 5. :

Dôležitou kapitolou každej školy sú jej priestory. V jednej budove tu sídlia dve školy – CZŠ i CZUŠ ...

Rok po založení základnej školy bola v našich priestoroch otvorená aj Cirkevná základná umelecká škola, ktorá vychováva budúcich hudobníkov, výtvarníkov a hercov. Kombinácia dvoch škôl je jedinečná v našom regióne. Žiaci našej základnej školy sú zvýhodnení platením polovičného školného na umeleckej škole a zároveň majú obe školy „pod jednou strechou“.

Do ktorých súťaží sa škola zapojila v poslednom období? Máte veľa šikovných žiakov?

Do súťaží sa snažíme zapájať čo najviac. Máme viacerých talentovaných žiakov, s ktorými pravidelne pracujeme a naša spoločná práca prináša výsledky. Z tých najnovších môžeme spomenúť celoslovenské kolá v geografickej a biologickej olympiáde, recitačné súťaže: Dilongova Trstená a Slovo bolo u Boha, taktiež výtvarné súťaže v celoslovenskom rozsahu. Stále sa snažíme objavovať nové talenty a rozvíjať ich.

Čo by si v budúcnosti chcela na škole zmeniť, zlepšiť?

Na jeseň sme vybudovali posilňovňu, ktorá nám slúžila už celú zimu. Zvonku však ešte potrebuje dokončiť a do toho sa musíme pustiť hneď z jari. Taktiež by sme chceli rozbehnúť rekonštrukciu fasády a vstupnej brány, aby naša škola pôsobila vládnejšie aj z ulice. A poslednou dôležitou úlohou je dokončiť výmenu okien, ktorá prebieha priebežne. Toto sú také moje plány, ktoré keď sa zrealizujú, tak budeme môcť povedať, že máme školu dobre vybavenú po všetkých stránkach – materiálnej, personálnej i duchovnej.

František Mihály

Záver akcie „9 mesiacov za život“

Vo farskom kostole Krista Kráľa na Rúbanisku v Lučenci sa 21. decembra 2016 konala svätá omša pri príležitosti ukončenia akcie „9 mesiacov za život“. Podujatie prebiehalo počas celého roka od 25. marca do 25. decembra 2016. Svätú omšu celebraval sídelný biskup rožňavskej diecézy Mons. Stanislav Stolárik, koncebrovali kňazi: páter Vincent Zonták, Vladimír Ľalík, Jozef Fričovský, Norbert Bize, Marián Krupčiak, Peter Fábian a Viliam Pauliček. Kňazi vyslovili radosť a spokojnosť nad účasťou a vytrvalosťou dobrovoľne zapojených veriacich do modlitieb, ktorí pochopili problém a chceli niečo urobiť, aby potratovosť v Lučenci i na celom Slovensku klesla. Projekt „9 mesiacov za život“ bude pokračovať aj v roku 2017 a čaká na ďalších aktívnych veriacich, ktorí sa zapoja do modlitieb. **NEBOJTE SA ZAPOJIŤ!** Za modlitby dostane každý odmenu božskej milosti. Budete obohatení láskou a preplnení radosťou. Tešíme sa na Vás!

Agnesa Ladošová, OFS

Polročné prehrávky žiakov Cirkevnej ZUŠ vo farnosti Krista Kráľa

V pastoračnom centre farnosti Krista Kráľa sa v stredu 25. januára 2017 uskutočnili triedne prehrávky žiakov dychového a husľového oddelenia z Cirkevnej ZUŠ v Lučenci. Takéto prehrávky sa konajú za účasti rodičov žiakov dvakrát do roka – na konci prvého polroka a na konci školského roka. Žiaci tu verejne prezentujú výsledky svojej polročnej práce a pred publikom zahrajú navrhované prednesové skladby so sprievodom klavíra. Na podujatí boli okrem príbuzných žiakov prítomní: Gabriel Nagy – riaditeľ školy, korepetítor, Katarína Kusnyírová – učiteľka husľovej hry a František Mihály – učiteľ dychových nástrojov, ktorý celé podujatie viedol. Žiaci sa predstavili pestrým programom, ktorý obsahoval skladby od barokových autorov až po hudbu 20. storočia vrátane kompozícií tzv. vyššieho populáru. Naši žiaci sa svojim rodičom

predviedli vo skvelej forme, za čo boli odmenení mohutným potleskom. Záverom by som sa chcel poďakovať pátrovi Vincentovi Zontákovi za ochotné poskytnutie priestorov pre toto podujatie.

František Mihály

Seniori, patrí Vám naša úcta !

Každé obdobie ľudského života má svoje klady i nedostatky. Je dobré, keď si ich človek uvedomuje, múdro rozvíja a využíva pozitíva, ale pozná aj riziká a uvedomuje si svoje limity. To platí zvlášť o poslednom období ľudského života, o starobe. Kým ekonomicky zameraná spoločnosť vidí v starobe a v starých ľuďoch skôr príťaž a nutné dotácie, kresťan vidí aj pozitíva tohto životného obdobia.

Svätý František Saleský prehlásil, že kresťan nestarne: Kresťan len dozrieva do neba.

Podľa Romana Guardiniho, múdreho človeka možno charakterizovať takto: „Múdry človek vie o svojom konci a prijíma ho. Neznamená to však, že by sa naň tešil, ale je otvorený pre to, čo musí prísť. Konečná fáza života je ešte vždycky život. Tu sa uskutočňujú hodnoty, ktoré sa inde nemôžu uskutočniť. Prijatím blížiaceho sa konca sa chovanie človeka stáva pokojným, rozvážnym ...“ Pozitívne prekonanie krízy starnutia spočíva v tom, že človek prichádzajúcu starobu prijíma. Prijíma koniec bez toho, aby mu prepadol alebo aby ho cynicky znehodnotoval. Človek sa stal zrelým.

Dnes žije mnoho ľudí pokročilého veku v domovoch dôchodcov, či v zariadeniach sociálnej starostlivosti. Je veľkým dobrodením tejto doby, že prevádzkovatelia týchto inštitúcií tam dovoľujú poskytovať aj duchovnú službu. Jeden Domov sociálnych služieb – „Ambra“ je aj v susedstve nášho kostola Krista Kráľa. Po príchode do farnosti Lučenec – Rúbanisko sme nadviazali na tradíciu slúženia sv. omší, spovedania a zaopatrovania sviatostou nemocných v tomto zariadení. Vďaka ústretovosti vedenia a ochoty personálu tu môžeme slúžiť sv. omšu každý týždeň. Je tu na to vyhradená miestnosť, tzv. modlitebňa, kde bývajú bohoslužby katolíckej aj evanjelické. Personál nám ochotne dovedie, či dovezie tých seniorov, ktorí majú záujem sa zúčastniť bohoslužieb. Tým, čo nemôžu prísť, duchovne poslúžime na izbách. Zvyčajne raz za mesiac nám personál našich seniorov dovezie na bohoslužby do kostola. Stretnúť sa týmito našimi farníkmi a vidieť, ako niektorí duchovne dozrievajú je pre nás radosť. Je to zážitok navštíviť niekoho na izbe, keď ten človek už má aj po deväťdesiatke, nemôže sa už dostať z izby, či z postele, ale je pokojný, ba aj usmievaný. Ošetrojúci personál o niektorých môže povedať: „To je taký anjelič“. Týmto „starým kresťanom“ musíme ďakovať za to, že aj

napriek ťažkým časom totalitnej minulosti, uchránili a preniesli štafetu viery našej generácii.

Významnou úlohou a možnosťou seniorov je modliť sa. Pápež František hovorí: „Modlitba starých rodičov a seniorov je veľký dar pre Cirkev ... je bohatstvom. Je mocnou injekciou múdrosti aj pre celé ľudské spoločenstvo, najmä pre to, ktoré je príliš zamestnané, priveľmi zanepřádznené a príliš roztržité. Niektorí predsa musí aj im vyspievať a ohlasovať Božie znamenia (tak, ako starca Simeon a Anna) a modliť sa za nich!“

Jeden veľký veriaci minulého storočia z pravoslávnej tradície, Olivier Clément, hovorieval: «Civilizácia, v ktorej niet modlitby, je civilizáciou, kde staroba už nemá zmysel. A to je desivé. My potrebujeme predovšetkým seniorov, ktorí sa modlia, pretože staroba nám je daná pre toto.»

Modlitba seniorov je nádherná skutočnosť. So všetkými farníkmi Vám prajem pokojnú jeseň života. Seniori, patrí Vám naša úcta!

P. Vincent Zonták, CM

FARSKÝ HLÁSNIK

Pripravované akcie v našich farnostiach

- od 23. 4. 2017 18,00 hod. – sv. omša v latinskom jazyku v kostole Krista Kráľa na Rúbanisku (každú nedeľu)
23. 4. 2017 09,00 hod. – odchod autobusu pred farnosťou Krista Kráľa, 09,15 hod. – odchod pred farnosťou Kubínyho nám. – od 12,45 hod. – prehliadka Parlamentu, od 19,00 hod. – Operetné divadlo Budapešť (opereta Sybill) – informácie podá p. František Mihály
26. 4. 2017 16,00 hod. – Jarný koncert CZUŠ v Novohradskom múzeu a galérii v Lučenci
13. 5. 2017 09,00 hod. – Celodiecézna púť k Fatimskej Panne Márii na letisku v Boľkovciach
21. 5. 2017 09,30 hod. – Prvé sväté prijímanie v kostole Krista Kráľa
- máj 2017 Prvé sväté prijímanie v kostole Navštívenia Panny Márie
- 27.-28. 5. 2017 2-denná púť na Moravu: Svätý Kopeček – Olomouc – Velehrad (pri Uherskom Hradišti) – 04,00 hod. – odchod autobusu pred kostolom Krista Kráľa. Informácie podá p. Vincent Zonták
2. 6. 2017 16,00 hod. – Absolventský koncert a výstava absolventských prác žiakov CZUŠ v Novohradskom múzeu a galérii v Lučenci
21. 6. 2017 15,30 hod. – Záverečný koncert CZUŠ v kostole Krista Kráľa
24. 6. 2017 05,00-23,00 hod. – celodenný výlet do opátstva Pannonhalma a do Győru (Maďarsko). Informácie podá p. František Mihály
- 13.-17. 9. 2017 5-denný zahraničný výlet do Sedmohradska (Rumunsko). Informácie podá p. František Mihály
26. 11. 2017 Odpustová slávnosť Krista Kráľa na Rúbanisku a udeľovanie sviatosti birmovania

Vincent Zonták, Jozef Fričovský, František Mihály

*Program bohoslužieb počas Veľkonočných sviatkov**Kostol Navštívenia Panny Márie (v meste)*

Vysluhovanie sviatosti zmiernenia pred Veľkou nocou 2017

Pondelok 03.04.	06:30 - 07:30	11:30 - 12:30	16:30 - 17:30
Utorok 04.04.	06:30 - 07:30	11:30 - 12:30	16:30 - 17:30
Streda 05.04.	06:30 - 07:30	11:30 - 12:30	16:30 - 17:30
Štvrtok 06.04.	06:30 - 07:30	11:30 - 12:30	16:30 - 17:30
Piatok 07.04.	06:30 - 07:30	11:30 - 12:30	16:30 - 17:30
Sobota 08.04.	06:30 - 07:30	-----	16:30 - 18:30
Nedeľa 09.04.	-----	-----	-----
Pondelok 10.04.	06:30 - 07:30	11:30 - 12:30	16:30 - 17:30
Utorok 11.04.	06:30 - 07:30	11:30 - 12:30	16:30 - 17:30
Streda 12.04.	Príprava kňazov na Veľkonočné sviatky Sviatosť zmiernenia už nebudeme vysluhovať		

Veľkonočné sviatky 2017

Zelený štvrtok: Ráno sv. omša nebude

Sv. omša na pamiatku Pánovej večere:
17:00 (SK) 19:00 (HU)

Veľký piatok: Deň prísneho pôstu a zdržiavania sa mäsitých pokrmov

Obrady Veľkého piatku: 15:00 (SK) 18:00 (HU)

Biela sobota: Poklona pri Božom hrobe 08:30 – 16:00

Vigília Pánovho zmŕtvychvstania: 17:00 (HU) 20:00 (SK)

Veľkonočná nedeľa:

Sv. omše: 07:30 (SK) 08:45 (HU) 10:00 (SK) 17:00 (SK)

Veľkonočný pondelok:

Sv. omše: 07:30 (SK) 08:45 (HU) 10:00 (SK)

Večerná sv. omša nebude.

Jozef Fričovský

Kostol Krista Kráľa na Rúbanisku

Veľkonočné spovedanie

08.04.2017 sobota 15:00-18:00 hod.
09. 04. 2017 – 12. 04. 2017
každý deň hodinu pred sv. omšou, okrem nedele.-----
Veľkonočné sviatky 2017Zelený štvrtok sv. omša Pánovej večere 18:00 (SK)
Veľký piatok obrady Pánovho utrpenia 17:00 (SK)
Biela sobota Veľkonočná vigília 19:00 (SK)
poklona pri Božom hrobe od 9:00-18:30

Veľkonočná nedeľa:

Sv. omše: 09:30 (SK) 11:00 (HU)

Veľkonočný pondelok:

Sv. omše: 09:30 (SK) 11:00 (HU)

Počnúc nedeľou 23. 04. 2017 budú v Kostole Krista Kráľa vo farnosti Lučenec Rúbanisko večerné sv. omše o 18:00 hod. s časťami ordinária sv. omše v latinskom jazyku.

Vincent Zonták, CM

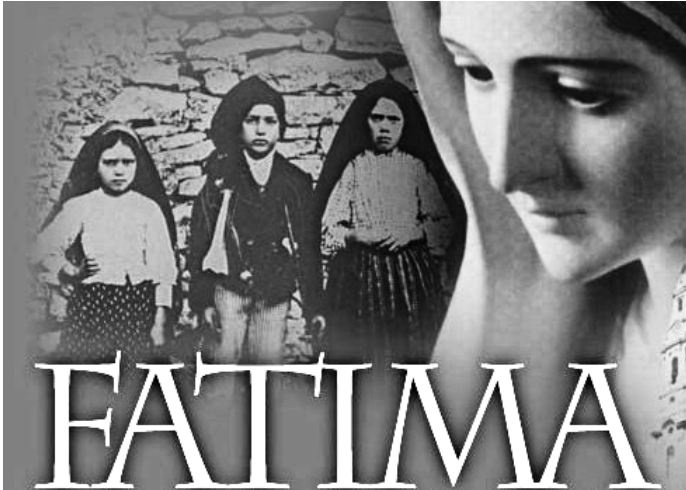
Blahoželanie

K 60. narodeninám nášho pána kaplána pátra Jána Meľucha, CM mu želáme pevné zdravie, veľa božích milostí a hojné Božie požehnanie!

Farníci z Rúbaniska

Rok Fatimy v rožňavskej diecéze

V tomto roku prežívame sté výročie zjavení Panny Márie vo Fatime. Z tohto dôvodu sa otec biskup Mons. Stanislav Stolárik, diecézny rožňavský biskup, rozhodol vyhlásiť v našej rožňavskej diecéze Rok Fatimy. Vyvrcholením tohto roku bude zasvätenie rožňavskej diecézy Nepoškvrnenému počatiu Panny Márie. Tomuto zasväteniu predchádza náležitá duchovná príprava celej diecézy. A to vo forme Fatimských sobôt, ktoré sa majú konať v každej farnosti od 4. februára do 7. októbra 2017. Vážnosť rozhodnutia nášho diecézneho otca biskupa Stanislava Stolárika potvrdila aj Apoštolská Stolica, keď jej Penitenciária pre našu diecézu vydala dekréty, podľa ktorých môžu veriaci našej diecézy získať úplné odpustky.

A to, pri splnení obvyklých podmienok, tí, ktorí sa zúčastnia na: „pobožnostiach spojených s návštevou putovnej sochy Panny Márie

Fatimskej, pobožnostiach prvých sobôt od 4. februára do 7. októbra 2017, ako aj pre všetkých veriacich, ktorí sa z dôvodu choroby alebo iného vážneho dôvodu nemôžu fyzicky zúčastniť na modlitbom sa spoločensťve, ale sa s ním duchovne spoja modlitbou.“

Toto všetko sú organizačné veci týkajúce sa Roku Fatimy. Naskytuje sa však otázka: Prečo vôbec táto myšlienka - vyhlásiť takýto rok - vznikla? Je to iba kvôli výročiu? Alebo nás spája s fatimským posolstvom ešte niečo iné?

Ústredným posolstvom Fatimy bola výzva Panny Márie k pokániu, obráteniu a spoločnej modlitbe. Ak sa ľudstvo neobrátí, príde vojna a ďalšie udalosti, ktoré boli Máriou predpovedané. A naopak, ak sa ľudstvo obrátí, odvráti od seba všetko to zlo. Obrátilo sa? Keďže sme tu mali dve svetové vojny, dobu fašizmu a komunizmu, usvedčuje to ľudské pokolenie z toho, že výzvy Panny Márie sa nebrali vážne.

A dnes? Duchovný život veriacich je v totálnom rozklade. Kresťanstvo sme domiešali s pohanstvom, kresťania sa zosvetštili, ohlasovanie evanjelia sa stalo liberálnou záležitosťou a o tom, že v živote Cirkvi nepoznáme a ani nepočítame s Božou mocou už ani nehovorím. Najhoršie však je diabolstvo, že tento stav ani nedokážeme rozoznať a ani si ho dostatočne uvedomiť. A tak si žijeme vo svojom falošnom klude ...

Mne to pripadá, akoby Panna Mária po sto rokoch nanovo burcovala Cirkev k modlitbe, obráteniu a k pokániu. Preto otec biskup, rozoznávajúci znamenia čias, túži po tom, aby sa kresťania v našej diecéze spoločne modlili. Aby túžili po obrátení svojim, ale aj svojich bratov a sestier. Aby sme zatiahli na hlbinu a otvorili sa Duchu Svätému, ktorý túži obnoviť Kristovu Cirkev. Panna Mária, ako Ježišova matka, po ničom inom netúži viac, ako vidieť Mystické Telo jej Syna - Cirkev - jednotnú a nazývajúcu v láske a poslušnosti Slovu jej Syna.

Nech je rok Fatimy v našej rožňavskej diecéze pre nás príležitosťou zanechať to lacné zosvetštené kresťanstvo, ktoré už s Ježišom dávno nemá nič spoločné a robiť pokánie, obrátiť sa ku Kristovi a nanovo prijať jeho nadprirodzený život, aby sme sa mohli naozaj pravdivo nazývať Božími deťmi a podľa Kristovho odkazu na kríži aj synmi Panny Márie.

Jozef Fričovský

Modlitba Chvál v Lučenci - Meste

Je štvrtá nedeľa v mesiaci, večer 18:00. Je po večernej sv. omši. Autá s lučeneckými značkami, až na malé výnimky, chvatne opúšťajú priestory okolo farského kostola v Lučenci - Meste. Ich miesto začínajú zaplňovať autá so značkami Rimavskej Soboty, Brezna, Poltára, dokonca Revúcej, Rožňavy a aj vzdialenejších okresov. Čo sa deje? Začínajú modlitby chvál.

Čo to vlastne modlitba chvál je? Sme zvyknutí na liturgiu, ktorá má presné pravidlá, pretože sa slávi v mene celej Cirkvi a práve jednota podstatných liturgických úkonov a symbolov to vyjadruje. Sme zvyknutí na naučené modlitby a na modlitby, ktoré majú svoju stabilnú formu, ako ruženec, litánie, atď. Avšak, keď skúmame Sväté Písmo, nachádzame v ňom spôsob modlitby, ktorému sme sa v našej Cirkvi trochu odcudzili. A to je spontánna modlitba v Duchu Svätom. Modlitba pod vplyvom Ducha Svätého. Biblia nás k tomu na mnohých miestach vyzýva: „Kristovo slovo nech vo vás bohato prebýva. Vo všetkej múdrosti sa navzájom počúvajte a napomínajte a pod vplyvom milosti spievajte Bohu vo svojich srdciach žalmy, hymny a duchovné piesne.“ (Kol 3,16) Duch nám v tejto modlitbe pripomína kým Boh je a aké veľké skutky pre nás vykonal. Vedie nás k poznaniu a prežitiu Ježišovej lásky.

Človek po takomto poznaní nemôže zostať nečinný. Túži vospievať kým Boh pre neho je a aký je, aký sa zjavil jeho srdcu. Hovorím „vospievať“, pretože si v tej chvíli uvedomujete, že obyčajné slová nestačia. Je to podobné, ako keď sv. Ján z Kríža túžil opísať, čo zažil v mystickom zážitku a slovami to nevedel, tak skladal básne a piesne. Pre Izraelitov Starého Zákona to bola úplne normálna forma modlitby. „Spievajte mu a hrajte, rozprávajte o jeho obdivuhodných skutkoch.“ (1Krn 16,9) Alebo kniha Judit v 16. kapitole hovorí: „Judit spievala: - Udríte na bubny na počesť môjho Boha, hrajte môjmu Pánovi na cimbaloch; zaspievajte nový žalm na neho, velebte a vzývajte jeho meno!“ Kniha žalmov je popretkávaná odkazmi na chvály: „Spievajte Bohu a jeho meno žalmom velebte. Pripravte cestu tomu, čo sa vznáša nad oblakmi: jeho meno je Pán. Plesajte pred ním;“ (Ž 68,5) Tento 68. žalm zároveň odhaľuje čosi zo sily modlitby chvál. Nielenže táto modlitba je vedaná Duchom Svätým, ale ňou sa zároveň pripravuje

človek pre stále nové poznanie Boha, pripravuje sa ňou „cesta“ pre novú skúsenosť. Preto sa veľakrát stáva, že ľudia, ktorí tam prídu iba ako diváci, zažijú mocný boží dotyk. Zároveň je to modlitba radosti a plesania, slobodného tešenia sa v „Otcovej blízkosti“. A v nemalej miere je to modlitba vo viere.

„ťažkoodencov“, ale spevákov a hudobníkov a keď tiahli do boja, už dopredu vo viere oslavovali a chválili Pána za víťazstvo. Keď vyšli na vrch a pozreli sa do údolia, videli všade iba samé mŕtvolky nepriateľov. Boh im dal víťazstvo bez ich pričinenia. Uviedol nepriateľské vojsko do takého zmätku, že sa sami pozabíjali. A vojnové koristi tam bolo toľko, že ju izraeliti tri dni odnášali. Potom to údolie nazvali Údolím chvál. Pri modlitbe chvál Boh často rieši naše problémy presne takým spôsobom. Ak mu načúvaš a spoznáš jeho vôľu, ak v ňu uveríš a napriek všetkým prekážkam a diabolovým klamstvám dokážeš Boha chváliť vo viere už dopredu za všetko, čo chce v tvojom živote urobiť, Boh víťazí nad tvojimi problémami presne, ako v Jozafátovom prípade.

Chvály sú úžasnou modlitbou, kde nie iba človek robí nejaké úkony, ktorými oslavuje Boha, ale sám Pán koná a oslavuje sa v ľudskom živote. Je úžasné pozorovať ľudí, keď odchádzajú z chvál. Raz, po jednom chválovom zhromaždení v breznianskom farskom kostole, som videl dievčinu, ktorá s takou radosťou všetkých objímala. Prežila pred Bohom obrovskú radosť a slobodu a zrazu si uvedomila, akí sú pre ňu ľudia vzácní, hlavne Tí, ktorí s ňou zdieľajú jej radosť zo skúsenosti Boha. Tak veľmi by som si prial, aby všetci ľudia prežili ten neopísateľný Boží dotyk ...!

Jozef Fričovský